

Jakub Glofák

VÝJIMEČNÍ III

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Jakub Glofák © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-184-6

Obsah

Kapitola první Jákob (1. část)

Kapitola druhá Jákob (2. část)

Kapitola třetí Zpráva o stavu světa

Kapitola čtvrtá Plamenný souboj

Kapitola pátá První bitva

Kapitola šestá Předtucha

Kapitola sedmá Výměna

Kapitola osmá Prsten života

Kapitola devátá Říše Aquanů

Kapitola desátá Poseidón

Kapitola jedenáctá Londýnská past

Kapitola dvanáctá Nebe, peklo, země

Kapitola třináctá Návštěva shůry

Kapitola čtrnáctá Nový svět

Výjimeční

III

Nový svět

Kapitola první Jákob (1. část)

„Už tam budeme, kapitáne,” oznámil poručík kapitánovi.

„Za jak dlouho?”

„Podle měření jejich času nebo našeho?” zeptal se poručík, ale když po něm kapitán vrhl nepříjemným pohledem ihned odpověděl: „Za hodinu.”

Kapitán pokýval hlavou, dlouze se zahleděl na velkou prosklenou tabuli, kterou viděl ven a nařídil: „Tak ho zavolejte.”

Poručík přikývl a odešel z místnosti. Šel klidně chodbou, pak sestoupil několik schodů ke kajutám a zaklepal.

„Dále,” ozval se mladistvý hlas.

Důstojník vstoupil. „Kapitán si tě žádá, za deset kvadriasů tam budeme.”

„Už? Tak to jsem zvědav. Už se těším,” vyskočil mladík z postele a následoval poručíka zpět do kontrolní místnosti.

Když vešel, panoval v ní čilý ruch. Radary blikaly, pípaly, světélka oznamovala polohu lodi a několik lidí obsluhovalo velký elektronický pult, který se táhl celým obvodem místnosti.

„Jsem zde, pane,” hlásil mladík, když vstoupil.

Lehce prošedivělý kapitán, který měl až dosud silně zamyšlený výraz ve tváři se s příchodem mladého muže rozzářil jako ranní

slunce. Jeho reklamní úsměv nešel přehlédnout a hned nabízel nově příchozímu ruku na pozdrav. Ten mu ji podal a kapitán mu s ní divoce potřásl.

„Celá planeta je vám zavázaná. Je to velký úkol a také pocta, že vám byl svěřen. A kdo ví, možná se po pár letech vrátíte zpět.“

„Kapitáne, mě nemusíte přesvědčovat. Nikdo mě do toho nenutil. Rozhodl jsem se sám. Není to lehké být takhle odloučen od rodiny a přátel. Nicméně...nevím přesně do čeho jdu, ale udělám to. Snad to nebude trvat dlouho.“

„To víte, že ne. Jistě vás brzy někdo vystřídá.“

Kapitán pohlédl na prosklenou tabuli. „Vidíte, to je ona.“

„Je dost malá,“ zhodnotil mladík.

„Ano, menší než naše. Ale je docela pěkná. A časem ještě pěknější.“

„A jak jsou daleko?“

„Teprve začínají. Naší úrovně nedosahují ani náhodou. Jsou teprve na začátku vývoje. A proto jste tu vy. Abyste jim s tím pomohl. Mimochodem, tohle všechno jste nevěděl? Neřekli vám to na školení?“ podivil se kapitán.

„Ale jistě, jen jsem se chtěl ujistit, že to všechno stále platí.“

Kapitán se začal smát hurónským smíchem. „Ale no tak, chlapče, tohle bude platit ještě staletí. Možná i tisíciletí.“

„Chápu,“ přikývl mladík a stále ji pozoroval. Blížili se opravdu rychle a jak se přibližovali, zvětšovala se.

„Má nějaký název?“

„Oni jí zatím nijak neříkají. Ale my jsme jí pracovní název dali. Jestli ho schválí na velitelství, budeme vás informovat, abyste ten název rozšířil po celém...“

„Jak se jmenuje?“ přerušil ho mladík.

„My jí říkáme planeta Země, Jákože,“ řekl pohotově důstojník.

Když jsem byl malý kluk snil jsem o tom, že jednou poletím do vesmíru podobně jako o tom sní kluci na planetě Zemi. Zíral jsem na nebe a pozoroval hvězdy. Představoval jsem si, že tam někde je také planeta, na které žijí nám podobní tvorové. A že já s nimi jednou navážu kontakt. Že to budu já, kdo se zapíše do historie naší planety tučným písmem. Když jsem byl malý kluk, táta mě hladil po hlavě a říkal mi, že jednou něco dokážu. Bral jsem to tehdy, jako to berou všichni v mém věku. Že mě chlácholí, věří mi, ale říkal jsem si, že nejspíš budu obyčejný pěstitel potravin jako on. Nebyl by to špatný život. Vidět vycházet slunce. A pak ho vidět zase zapadat. Pozorovat. Jistě, naše Slunce nebylo tak krásné jako to, které je spojeno s planetou Země. Ale stejně jsem si vždy myslel, že je to krása. Někdy jsem vstal dřív než rodina a šel jsem na pole. Pozoroval jsem zvěř a ptactvo za úsvitu. Jak se to vše probouzí a jak mizí stíny. Ne, nebyl by to špatný život. Nikdy bych mě nenapadlo, že bude mít pravdu.

Nikdy jsem nebyl oblíbený u dívek. Příliš vysoký, příliš hubený a příliš nesmělý. A hlavně příliš chytrý. Ne, nebyl jsem, jak se říká na Zemi – šprt, ale znalostníci tipovali, že budu konstruktérem.

Omlouvám se, že používám naše slova. Někdy mi to přeskočí. Znalostníci jsou ve vašem slovníku učitelé.

Chtěl jsem jim být. A také jsem na tuto práci studoval. Ale hned po studiu přišla ta senzační zpráva. Naše vyspělé technologie zjistily, že planeta, kterou naši vědci již několikrát navštívili, je obývána lidmi schopnými komunikace. Hodně se to u nás řešilo. A přišla nabídka, že by se k nim někdo mohl vydat a pomoci jim s vývojem. Už ani nevím, kdo s tímhle přišel jako první. Ale ta obava z opakování naší historie byla velká. Musel to být někdo mladý, aby tam vydržel co nejdéle. Moc jsme toho o té planetě nevěděli. Jen, že čas tam plyne jinak. Vždy jsem věřil na kanto. To je u nás to, čemu vy říkáte osud. A všechno bylo nejspíš předurčeno. Vše se mělo stát tak, jak se to stalo.

Tehdy jsem velmi miloval jednu dívku. Ještě dnes, když si na to vzpomenu, cítím vůni jejího tělovače, tedy parfému, omlouvám se. Ještě dnes vidím ten její krásný úsměv. Oči, které se na mě smály. Kéž by se dal vrátit čas. Ale to je to jediné, co jsem přesvědčen, že

nikdy nebudou ani moji lidé ani vaši umět. Čas plyne a nedá se vrátit. Byla to nehoda. Nikdo za to nemohl. I když jako mladý člověk jsem si to tehdy vyčítal já. Kdyby se tenkrát neohlédla, protože jsem na ni zavolal. Nezastavila by se na jezdnici, vlastně silnici, pořád se pletu, a nevrazil by do ní. Zemřela ihned. Zemřela, když se na mě otočila a usmála se. Zemřela s úsměvem na tváři. Kdyby se to nestalo, všechno by bylo jinak. Nikdy bych naši planetu neopustil. Nikdy bych se nenabídl. Ale byl jsem zlomený. Možná jsem se neměl rozhodovat se slzami ve tváři. Ale nikdy jsem svého rozhodnutí nelitoval. Byl jsem si jistý, že se vrátím brzy. Možná jako zralý muž, ale brzy. Tehdy mě ani nenapadlo, že své rodiče už nikdy neuvidím. Ani bratra, ani sestru. A ani svého jediného a tedy nejlepšího přítele. Nevěděl jsem kam letím. Jak je ta planeta daleko. Jak vypadá. Jak přátelští nebo nepřátelští jsou její obyvatelé. Nevěděl jsem nic. Byl jsem naivní, hloupý, mladý a tedy nezkušený a své rozhodnutí jsem udělal v rozpoložení ve kterém by se nikdo neměl rozhodovat.

Když jsem přilétal, byl jsem si jistý, že budu konat dobře. Že znám chyby našeho lidu a proto jsem schopen se z nich poučit. Že jsem schopen zařídit, aby je na planetě Zemi neopakovali. Byla to chyba. Byla chyba myslet si, že mohu něco změnit. Byla chyba myslet si, že chtějí něco změnit. Jmenuji se Jákob a tohle je můj příběh.

Když sem moji lidé přiletěli poprvé, svět byl jen pustou krajinou téměř bez života. Při druhé návštěvě zde byl života naopak hojný. Ale pro nás bezcenný a nezajímavý. Planetu obývali tvorové, jakým vy jste v časech pokroku začali říkat dinosauři. To už jsem byl na světě. Novorozeně. Ani třetí návštěva nedostávala jasné obrysy komunikace s vámi. Zatím jste stále nebyli schopni řeči. Jen jste vydávali zvuky a lovili mamuty.

Teprve čtvrtá návštěva všechno změnila. Pochopili jsme, že je čas, abychom zasáhli. Nedělali jsme to z důvodu nějaké invaze, jak si dodnes myslíte. Ani abychom z vás udělali otroky, či snad dokonce na

vás dělali pokusy. Proč bychom měli, když náš lid byl mnohem vyspělejší již v době, kdy vy jste se teprve „rodili“ z opic. Chtěli jsme vám pomoci. Chtěli jsme, abyste nedělali stejné chyby jako my.

Alespoň já svou misi na planetě Zemi takhle pochopil. A s čistým svědomím mohu říci, že jsem se o to vždy snažil. Ale také musím přiznat, že ne vždy se mi to dařilo a že ne všechny kroky byly rozumné. Nejspíš jsem byl po celou dobu naivní a pořád jsem doufal, že když vás to nenaučíme zpočátku, pochopíte to s dalším vývojem. Následující tisíciletí ukázalo, jak moc jsem se mýlil.

Mé překvapení bylo velké, když jsem zjistil, že na Zemi je možné najít nemnoho lidí podobných nebo dokonce stejných vlastností jako jsme měli a stále máme my. Okamžitě mě napadlo, jak by se dalo takových lidí využít. Přiznám se, že nevím, zda slovo využít je použito správně. Pořád jsou to lidé a ne věci a podle toho se s nimi mělo, má a musí zacházet. Ale byl jsem přesvědčen, že jejich schopnosti by lidstvo mohlo použít ke správným věcem.

Lidé však nechtěli o výjimečných ani slyšet. Byli přesvědčeni, že jsou to zrůdy a báli se jich. Ale proč? Proč o mimozemšťanech chtějí číst ve sci-fi románech a když se pak objeví, bojí se, že je budou kolonizovat? Proč hledají mimozemský život na nejbližších planetách a když se objevíme, nechtějí s námi komunikovat a odmítají nás? Proč lidé zírají na seriály o lidech, jež nadpřirozené schopnosti mají a když pak skutečně takového člověka potkají, považují ho za zrůdu, která je jen hříčkou přírody? Všechno, co se odlišuje je špatné.

Ale přece jen se našlo pro několik výjimečných uplatnění. Zdaleka se to ale odlišovalo od mých představ. Upříci, lidé s výjimečnými schopnostmi a dokonce čarodějky. Ti všichni se od nepaměti pohybovali na dvorech faraónů, královských dvorech, v prezidentských palácích a dokonce někteří byli i vůdci či státníky samotnými. I když tomu nevěříte, je to tak. Měli prostinký úkol. Hlavně vždy zaklínat, ničit, likvidovat. Své protivníky, úhlavní nepřítelé či celé armády. Ale vůbec nejhorší využití výjimečných mělo teprve přijít. V obou světových válkách plnili role zabijáků. Ti se schopností být neviditelný se dostávali do táborů nepřátel a krutě zabíjeli. Další shazovali bomby či připravovali pasti. Chcete-li se ptát, ale vy se nezeptáte, přesto odpo-

vím, kolik z nich zachraňovalo, kolik léčilo, kolik ochraňovalo, mohu vám odpovědět rychle. Překvapí vás to? Ani jeden je ta odpověď. Ani jediný neměl schopnosti využíté opačným způsobem.

A dnes? Myslíte, že jsou skutečně tajní agenti jako James Bond? Takoví neexistují. Tajné služby i celé vlády využívají výjimečné, ač to veřejně popírají a nikdy by to nepřiznaly, ke svým tajným operacím. Afghánistán, Irák, je jedno v které zemi. Vždy jen zabíjejí civilisty a nevinné.

Jistě, že vám to nepřiznají. Ale dávno ví, že existuje jiný svět. Že existujeme my. Že sem přilétají naše lodě a že jednáme s vašimi nejvyššími představiteli.

Závěrem vám zodpovím pár otázek, které vás jistě pálí nejvíc. Například, proč se svou identitou nevyjdeme na veřejnost? Vaši nejvyšší představitelé, státníci a úředníci si to nepřejí. Nechceme vyvolávat další konflikty. Rádi bychom vám přestali lhát a zařídili, aby lidé přestali hledat na Marsu, který už máme dávno prozkoumaný a pomohli jim se zaměřit na hluboký vesmír. Ale vaši představitelé se obávají, že jakmile se o nás dozvíte, odvrhnete je a budete žádat, abychom vám vládli my. Protože my víme jak neničit přírodu a celou planetu nedevastovat. Máme na to účinné technologie. Vyvíjeli jsme je tisíce let. Asi vám nemusím říkat, že v tomhle jde především o bohatství. Mnoho z vašich firem by přišlo o zakázky a spousty peněz neboť to, co se u vás děje je velký koloběh věcí. Těžba, devastace životního prostředí a jeho obnova. Koloběh, který stojí, ale také vydělává miliony.

Naším jediným záměrem od začátku bylo, ukázat vám, jak to dělat jinak. My jsme také ničili naši planetu a dokonce jsme mezi sebou válčili. Málem jsme při tom naši planetu a sami sebe úplně vymazali z našeho povrchu. A pak nám to došlo. Zjistili jsme, že musíme některé věci dělat jinak. Do vedoucích a velitelských pozic jsme dosadili ty, jimž šlo především o mír a úctu k planetě Zemi jako takové. Vím, vám ty slova připadají směšná. Nejspíš proto, že je v takové souvislosti neznáte. Ale kdybyste věděli, jak využít přírodních zdrojů a přitom žít v míru s vaší Zemí, žilo by se vám nádherně. Opravdu. Vaše planeta nás při všech návštěvách uchvátila. Tolik přírodních zázraků, tolik rozmanitých druhů rostlin a živočichů na naší planetě není. Je krásná,

barevná, to bezpochyby, ale to, co jsme viděli tady nás uvádělo v úžas. Každá planeta je jiná a Země se vyvinula odlišným způsobem než ta naše. Odlišným a fascinujícím. A to moji lidé neviděli zdaleka tolik co já. Já zde byl po tisíce let. A to, co jsem měl tu možnost vidět mi mnohokrát bralo dech.

Říká se, že člověk neví co má, dokud to neztratí. Způsobem, jakým se chováte k planetě Zemi, i k sobě samým, o to co máte dost rychle přijdete. Ale cesta zpátky už není. Jakmile jednou pošlapete květ, nakonec vyroste jiný, příroda si vždycky nějak poradí. Ale už nikdy nevyroste ten stejný. O ten již navždy přijdete.

Snažil jsem se. Vážně ano. Ale vždy, když jsem myslel, že to nejhorší, co mohou lidé dělat jsem už viděl, přišlo něco dalšího, co to překonalo. Snažil jsem se. Opravdu ano.

Na takové vedro si nikdy nemohl Jákob zvyknout. I dělníci už toho začínali mít dost. Velitel jen nevěřičně kroutil hlavou.

„Faraón nebude spokojen. Kvůli těm vedrům postupuje stavba pomalu. Dělníci udělají pár kroků a hned se vrhají k vědrům s vodou, ani je nestíháme nosit. Pohněte!“ zařval směrem k dělníkům.

Jákob se usmál. „Bohužel opravdu nepomůžu. Na počasí vliv nemám,“ řekl a pohlédl na celou stavbu. Z dělníků se pot jen řinul. Nedaleko jich dokonce několik zkolabovalo. Jeden z velitelů k němu došel a když si ověřil, že leží bezvládně a svůj stav nepředstírá, skopl jej ze skály. Jákob se nevěřičně podíval na velitele, s nímž před chvílí hovořil. Ten se jen ušklíbl.

„No co, nebyl nám k ničemu. Dělník, co jen leží, nám nepomůže.“

„Nepomůže?“ opakoval šokovaně Jákob. „To nemyslíš vážně. Byl to člověk.“

„Ale mrtvý člověk,“ obhajoval jednání velitelů jejich nejvyšší.

„Nebyl mrtvý. Možná omdlel, ale nebyl mrtvý. Stačilo dát mu vodu a mohl by pokračovat. A mimochodem, ty příděly jídla také nejsou příliš vysoké.“

Velitel si dal ruce v bok. „Tak hele, faraón sám nemá dostatek obživy. Při tom suchu můžou být rádi, že dostanou alespoň něco.“

„Ano,“ pokýval Jákob hlavou, „nebylo to náhodou jehněčí, co jsi měl dnes k obědu?“

„Chceš mi to vyčítat? Jsem velitel, nějaký rozdíl mezi námi musí být.“

„A proč by měl? Oni dřou a ty tu jen tak nečině stojíš,“ vyčetl mu Jákob.

„Nečinně stojím? Já to celé řídím!“

„Ale oni dřou. Za minimum jídla, nedostatku vody, v obřích vedrech od úsvitu do západu.“

Velitel se na něj nechápavě zadíval a pak řekl přesvědčeně: „Ale to je jejich život. Holt se tak narodili.“

„Takže kdyby se narodili v královském paláci, měli by zkrátka jen více štěstí?“

„Přesně tak. To je život, Jákobe. Někdo se narodí jako král a tak má právo snídat jehněčí a druhý se narodí jako dělník a proto mu musí stačit suchý chléb a voda.“

„To není spravedlivé. Když má někdo těžký životní osud, vaší povinností je se s ním o ten váš podělit.“

Velitel se začal smát a pak si uvědomil, že to Jákob myslí vážně. „Opravdu? A jak se s nimi podělíš ty?“

Trefná otázka to Jákob věděl. On přece také žije na královském dvoře a má se dobře, zatímco dělníci spí na obyčejných tvrdých postelích, kouše je hmyz a když dostanou večeři mohou to považovat za své velké štěstí. Jákob se zamyslel.

„Dobrá. Opravdu mohu něco udělat?“

Velitel se velkopansky usmál. „Cokoli chceš.“

„Dobře tedy. Pomohu vám se stavbou pyramidy. Bude postavena v rekordním čase.“

Úsměv se změnil v užaslost. „Jak nám ty chceš pomoci? Jeden dělník navíc stejně nic nezmuže.“

„Uvidíte. Ale něco za to chci.“

„Předpokládám, že to bude něco pro dělníky.“

„Jistě,“ přikývl Jákob. „Chci, aby se měli lépe. Půjdeš za fara-

ónem a řekneš mu, že pyramida bude postavena rychleji. Ale za to chceš větší přiděly pro dělníky. Dále kratší směny a pohodlnější postele.“

Velitel se poškrábal na hlavě. Jít za faraónem se mu evidentně nezamlouvalo. „Proč za ním nezajdeš ty? Také u něj máš slovo.“

„Já postavím pyramidu. Tak se taky snaž.“

„Dobrá, pokusím se to zařídit. Ale jestli se ti to nepovede...“

„O to neměj strach,“ ujistil jej Jákob.

Druhý den, když slunce vycházelo, dělníci se jako obvykle pomalu scházeli na stavbě. Hodně jich ještě zívalo, další se protahovali. Velitel, se kterým den předtím Jákob domlouval nové podmínky, vylezl na jeden z kvádrů a pohybem ruky si zjednal ticho.

„Poslouchejte, mám pro vás zprávu od faraóna. Protože si vaší práce nesmírně váží a je poctěn tím, co pro něj děláte, rozhodl se, že vám zvýší přiděly jídla a nechá dovážet více vody.“

Víc ale velitel říct nestačil. Dělníci hned propukli v jásot a velebili faraóna. Jákob opřený o dřevěný sloup se usmál.

Velitel si ale opětovně zjednal ticho. „Nechte mě domluvit! Dále vám dáme nějaké seno na vaše postele. A také se zkrátí čas po který budete muset pracovat.“

A dělníci opět jásali.

„Víc jsem udělat nemohl. Teď je to na tobě,“ řekl velitel, když došel k Jákobovi.

„Udělal jsi dost.“

„To ano. Faraón z nových podmínek nebyl nadšený.“

„Asi neumí počítat.“

Velitel se zděšeně rozhlédl.

„Neboj,“ uklidnil ho Jákob, „i kdyby někdo poslouchal, za nás budou mluvit výsledky. Faraón skutečně neumí počítat. Tím, že bude stavba rychleji postavená nakonec na tom co dá dělníkům ušetří. Takový argument mu řekneš, až se bude chtít pustit do nové stavby. To na něj udělá dojem.“

„Hm, to ano,“ připustil velitel. „No dobrá, teď se ale předved’.“

„Ano pomohu. Ale musíš dát dělníkům volno.“

„Děláš si ze mě legraci? Další podmínka?“ rozčílil se velitel.

„Ne, ale chceš snad, aby všichni viděli, jak to dělám? Roznese se to po okolí. A dozví se to i faraón. Zjistí, že platí dělníky, kteří udělali jen polovinu toho, co zaplatil. A kdo pro ně vyjednal lepší podmínky?“

Veliteli se v očích zračila hrůza. Pak se zamyslel. „A co kdybys pracoval jen v noci?“

„Dobře, ale musím se věnovat těm stranám, na kterých zrovna nebudou přes den pracovat dělníci. Aby nic nepoznali.“

„Ano, ano, jak chceš. Ale teď chci vidět, co vlastně umíš. Pro můj klid.“

„Řekni pracovníkům, aby se vydali k řece. Povinně. Že mají hodinu volno. A všechny dozorce s nimi.“

Velitel přikývl a ihned to zařídil. Když ze staveniště zmizel i poslední muž a široko daleko nebyl kromě Jáкова a velitele nikdo, otočil se čelem k pyramidě. Napřažené ruce s otevřenými dlaněmi stoupali výš, jako by něco těžkého zvedal. Velitel na něj udiveně civěl a pak se podíval směrem k rozestavěné pyramidě. Právě sledoval, jak se těžký kvádr zvedl do vzduchu, chvíli plul a pak se usadil na místo. Zíral na tu scénu, ústa otevřená dokořán a aniž by je zavřel, sjel pohledem na Jáкова.

„Jak jsi to...“

Jákov jej pohybem ruky umlčel.

„Ty jsi Bůh?“

„Ne, to nejsem. Nezáleží na tom, jak jsem to udělal. A ty ode mě nežádej vysvětlení. Chceš pomoci nebo ne?“

Velitel, stále ještě ohromený, přikývl.

„Fajn. Jdu se osvěžit a odpočinout si. V noci mě čeká náročná práce.“

„Víš co, řeknu dělníkům, že jsme povolali další muže, kteří pracují v noci. A ti, že usazují kvádry, které oni vytesají, na své místo!“ zavolal za ním velitel.

„Řekni si jim co chceš. To už je na tobě,“ řekl Jákov spíše pro sebe.

„Tak jsme tady, Jákobe,“ řekl prorok v hnědém hábitu, když byl uveden do místnosti.

„Posaďte se,“ pokynul jim Jákob.

„Doufám, že to nebude dlouho trvat. Můj čas je drahocenný.“

„Jistě,“ ušklíbl se Jákob.

S prorokem vstoupilo i několik vojáků a dalších mužů v oblečení svědčící o jistém postavení.

„Tak jak to bude probíhat?“ zeptal se nervózně jeden muž oděný do drahocenných šatů.

„Odsoudili jste jej za rouhačství,“ začal Jákob, ale prorok mu skočil do řeči.

„A za velezradu.“

„Ano, kdybyste mne nechal domluvit, zmínil bych to. Za rouhačství a velezradu. Místo tradičního ukamenování bude smrt ukřižováním. Ukamenování by pro něj byla jistá smrt. Pakliže jej ale chcete nechat naživu, dejte ho ukřižovat.“

Prorok si promnul bradu. Muž ve vojenském šatu jej zaujatě pozoroval. „Proč ne. Bude to mít větší efekt,“ souhlasil.

„Doufám, že jste jej nebičovali doopravdy,“ zeptal se Jákob.

„Jistě že ne. Právě ho polévají kravskou krví a vytvářejí mu drobné rány. Bude to vypadat, jako by bičován byl,“ ujistil ho muž a rázem vstal. „Víte, kdo já jsem?“

„Pochopitelně,“ odpověděl Jákob a když viděl, že muž stále čeká až bude jako ujištění jeho jméno vysloveno, dodal: „Jste Pilát.“

Muž přikývl a posadil se.

„A dál?“ zeptal se nervózně prorok.

„V průběhu celého vyzvednutí kříže a ukřižování byste mu měli dávat směs, kterou jsem si již dovolil připravit.“

„Co to je?“ zeptal se Pilát, když nahlédl do misky na stole a přičichl k ní. „Páchne to.“

„Je to ocet a myrha. Podstatně to zmírní bolest. Měl by to pít,“ řekl rychle Jákob, když viděl, jak na něj Pilát i prorok tázavě zírají.

„A co je tohle?“ ukázal prorok na fialový list ležící taktéž na stole.

„To je z naší planety. Speciální látka. Dostane ho rychleji do bezvědomí. Čím dříve lidé uvidí, že je Ježíš po smrti, tím více času budeme mít na jeho záchranu.“

„Předpokládám tedy, že mu nebudou zlámány nohy,“ zeptal se opatrně Pilát a rychle těkal pohledem z proroka na Jáкова.

„Pochopitelně, že ne. Vy nás neposloucháte, Piláte? Chceme, aby to přežil. Zmračený nám bude k ničemu,“ odpověděl podrážděně prorok a podíval se na Jáкова, který jeho slova potvrdil přikývnutím.

„A teď nejdůležitější část popravky. Tady jsem nakreslil menší mapku. Nejsem dobrý malíř, takže to berte jen jako orientační pláněk,“ povídal Jákov, zatímco rozvinul na stůl velký arch dnešního papíru.

„Co to je?“ podivil se Pilát a vzal papír mezi dva prsty.

„To je papír.“

„Co je to?“ ptal se znovu.

„PAPÍR,“ odpověděl Jákov tentokrát důrazněji.

„Nezdržujte pořád,“ křikl prorok.

„Tady tím směrem musí váš voják bodnout kopí. Nebudou tak zasaženy žádné důležité orgány, ale zároveň to bude vypadat smrtelně. Je to moc důležité. Ať se to ten člověk pořádně naučí.“

Pilát přikývl, vzal papír, který mu Jákov podal a předal jej vojákovvi, který ihned vyběhl z místnosti. Prorok s Pilátem, kteří se kvůli rozvinutému papíru postavili, se opět posadili.

„A dál?“ zeptal se papež.

„Zabalíte ho do nějaké kvalitní látky tak, aby ho nikdo nemohl vidět, kdyby náhodou ještě dýchal.“

„Omlouvám se, že opět ruším, ale bylo přece řečeno, že chceme, aby dýchal, ne?“ řekl Pilát a opět těkal z jednoho muže na druhého.

Jákov si povzdychl. Skutečně má tohle zapotřebí? Oč jednodušší by to všechno bylo, kdyby mohl na pokroku této planety pracovat sám a hned obyvatele učit všem technologiím, které v jeho domovině dávno znali.

„My potřebujeme, aby vypadal jako mrtvý a aby přežil. Díky tomu fialovému lístku nebude na chvíli dýchat. Ale přežije.“

Pilát sice absolutně nechápal, jak je něco takového možné, ale raději přikývl. Nechtěl rozčítit proroka.

„Jak to vypadá s hrobkou?“ zeptal se Jákob.

Pilát se otočil na jednoho vojáka, který stál u dveří. „No tak, jak to vypadá s hrobkou, odpověz!“

„Hrobka je postavena a připravena,“ zahlásil voják.

„Výborně. Donesete ho do hrobky. Tam už budu čekat já. Ošetřím mu rány a probudím ho k životu. Požadované pytle s bylinkami tam doufám již jsou.“

Po těchto slovech Jákoba se Pilát opět obrátil na vojáka a tentokrát nemusel nic říkat, aby se dočkal odpovědi.

„Ano pane, všechny pytle jsou na místě.“

Jákob přikývl.

„V tom případě je všechno k té komedii připraveno,“ řekl Jákob. Tyto slova se moc nelíbily proroku, který se po nich ušklíbl. Pilát i vojáci opustili místnost. Prorok si počkal až tak všichni učiní, pak zavřel dveře a postavil se hned za ně.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se ostře a když viděl, že se Jákob tváří nechápavě, pokračoval. „Vaše slova o komedii.“

„Vlastně nerozumím, co na tom nechápete? Chcete snad říct, že to není komedie? Je hra pro diváky a já ji tvrdě odsuzuji. Je to obrovský podvod.“

„Kroťte svá slova, Jákobe. Odmítám tohle poslouchat.“

„A není to snad pravda?“ řekl muž, který byl až dosud ukrytý ve stínu v rohu místnosti.

Prorok se na něj překvapeně otočil. „Kdo jste?“

„Když dovolíte, představím vás. To je pan Osud. Tak mu říkáme.“

„To je pěkně směšné jméno. Neřekl jste mi,“ obrátil se zpět na Jákoba, „že je v místnosti ještě někdo jiný. To není moc přijatelné jednání.“

Pan Osud přistoupil blíž, takže teď byly znatelně vidět jeho rysy ve tváři. „Ani Bůh nesouhlasí s tou fraškou, co chystáte. Buď máte Ježíše zabít nebo ho nechat žít. Ale takhle mást obyvatelstvo.“

„Lidé potřebují legendy. A křesťanství potřebuje upevnit. Potřebují někoho v koho budou věřit. Kdo se stane jejich hrdinou. Je to lepší než války, nemyslíte,“ usmál se falešně prorok.

„To jistě, ale tahle legenda může vydržet i desetiletí. Nevím jestli je pro křesťanství velká lež dobrý začátek,“ řekl pan Osud.

„Lidé musí mít pocit, že se za ně někdo obětuje. Že se přimluví u Boha. Jinak by celá víra neměla smysl. Musíme jim ukázat nějaký zázrak. A až Ježíš vyleze živý, přestože byl ukřižovaný, bude to událost, na kterou se bude ještě dlouho vzpomínat.“

„Bůh by byl raději, kdyby lidé prostě jen věřili a modlili se,“ dodal pan Osud.

„Jistě. Možná by Bůh také chtěl, abychom dělali zázraky za něj. Lidé jsou takoví jací jsou. Bez zázraku nebudou věřit. Potřebujeme ho. A Bůh by za to měl být rád. Budou se k němu modlit o to intenzivněji,“ mrkl prorok na Osud.

„Bůh nemá rád lži.“

Prorok se na Osud zadíval, přistoupil k němu velmi těsně a řekl: „V tom případě ať sestoupí z nebe, ukáže se lidem a poví jim celou pravdu o vzniku naší země.“

Jákob chtěl tuto drobnou rozmlíšku ukončit a tak se zeptal: „Co bude s Ježíšem pak?“

Prorok otevřel dveře, napůl nakročil ven a pak se v nich otočil. „Co by. Někam ho uklidíme. Třeba do Hispánie.“

Když odešel, Jákob a pan Osud se posadili.

„Bůh se obává, že tahle teze o Ježíšovi vydrží déle než desetiletí. Což znamená, že se bude jednat o největší lež v dějinách křesťanství. A nejspíš i téhle planety.“

Jákob si zamnul ruce, povzdychl si a pak odpověděl: „Co se týče lží, nemáte si s církví co vyčítat. Lidem byste asi neřekli, že země byla vytvořena jinak, že? Že ji nestvořil Bůh.“

Napřímil se v křesle a pokračoval: „A nejspíš byste jim ani neřekli, jestli vůbec nějaký Bůh existuje.“

„Na tohle téma se s vámi bavit nebudu.“ Pan Osud prudce vstal a mířil ke dveřím.

„Co se týče lží, nemáte si co vyčítat,“ volal za ním Jákob.

Pan Osud se ve dveřích naposled otočil: „Opakujete se, Jákobe,“ a pak opustil místnost.

12. prosince 1484

Vlhko a tma. To byly první pocity Jáкова, když vstoupil do tmavé kobky. A také sténání. Bolestivé, zoufalé. Jákob procházel se stráží chodbou a v jednotlivých celách seděly vyhublé osoby připoutané řetězy. Některé bezvládně ležely, jiné natahovaly ruce, jako by snad čekaly, že jim Jákob dá alespoň suchou kůrčičku chleba. Dal by, kdyby mohl. Díval se na ně a ten pohled mu trhal srdce. Všechny čekal stejný osud. Až na úplném konci, až v úplně poslední cele seděla černovlasá žena. Vypadala nejlépe ze všech. Nebyla tak hubená a ještě stále by se dalo říct, že se jednalo o přitažlivou pětatřicátnici. Asi z nějakého protestu proti těm nesmyslným obviněním, možná z trucu si roztrhla šaty tak, že byly vidět její stále pevná prsa. Voják si ji zálibně prohlédl, ale ona se zneuctění bát nemusela. Jistě, kdyby byla v celé věznici sama, nejspíš by si ji dával denně. Ale takhle. Kdyby ho někdo zahlédl, jak se pohlavně spojuje s dívkou obviněnou a usvědčenou z čarodějnictví, také by mu hrozila smrt. A proč to riskovat, když se do vězení dostávala spousta jiných dívek. Dívek obviněných z mnohem méně závažnějších činů, které mohly být zneuctěny kdykoli a vojákům za to nic nehrozilo.

Když za Jákobem zamkl, dala si čarodějka nohu přes nohu a oba muži tak mohli vidět její odhalený klín. Navíc nezarostlý což vojáka šokovalo, protože to tehdy bylo šokující. Něco naprosto nevídaného. A čarodějka se smála, když viděla, že dosáhla svého. S děsivým šklebem široce roztáhla nohy a zaječela. Voják se lekl, pak chvíli zíral vzrušeně i šokovaně zároveň a pak vztekle praštil kopím do mříží. „Děvko, zítra chcípneš. Dobře ti tak, ty čarodějko!“

„Začarovala jsem ti ptáka, co?“ smála se ďábelsky.

Voják s klením opustil prostor před celou.

Jákob čarodějkou pozoroval a tak dala nohy k sobě, založila si ruce na prsou a ušklíbala se. „Co?“

„Máš tohle zapotřebí?“

„A co mám dělat? Tohle je jediný způsob, jak aspoň trochu na-

rušit jejich myšlení. Dřív jsme bývaly na hradech a dělali, co jsme jim na očích viděli a dnes? Upalují nás jako krysy.“

„To jsou pořád. Pořád jsou na hradech. Rozdíl je jen v tom, že ty čarodějky, které tam jsou, zabíjejí pro ně a netráví obyvatelům dobytek.“

„To jsem nikdy neudělala!“ vykřikla čarodějka.

„Ty ne, ale tvé kolegyně ano.“

„Jistě, ale zasloužila si to!“

„Opravdu chceš, abychom to probíraly od začátku?“

„Tak hele, dělala jsem to s jejím manželem, no a? Copak lidé si nejsou nevěrní? Ale jak to udělá čarodějka, hned ji musí z čarodějnictví obvinít veřejně a upálit. A teprve pak jí Tamaryn otrávil dobytek.“

„To je možné, ale do té chvíle neměli proč tě upálit. Nebyla jediná špatná věc, kterou byste udělali. Tím otráveným dobytkem jste si na sebe sami vytvořili důkaz vaší viny,“ vysvětlil Jákob.

„Šoustala jsem s jejím manželem, stejně by mě obvinila z toho, že jsem ho uhranula,“ mávla čarodějka rukou.

„To by právě klidně mohla. Neměla by jediný důkaz. Viděla tě jen ona a její manžel by se k tomu před celým soudním tribunálem a všemi lidmi z okolí, jistě nepřiznal. Přece by nepřiznal cizoložství. Takže je docela možné, že by ani k soudu nedošlo.“

„Seru na to. Je to kráva. A ten její pěkný hajzl.“

Jákob si povzdychl. „To je možné, ale řekni mi, prosím tě, proč? Proč zrovna s ním? Copak ve vsi není spousta mladých kluků, se kterými by sis mohla užívat někde v lese? Mladých a neoženěných?“

Čarodějka se posadila pohodlněji. „Ty si opravdu myslíš, že bych roztáhla nohy před takovým slizákem dobrovolně? Jistě, že mě donutil. Vydíral mě. Když prý si ho neosedlám, nechá mě upálit jako čarodějkou. Vtipné. Osedlala jsem si ho a stejně budu upálena. Ta jeho se vrátila nečekaně dřív. Nějak se nepohodla s kamarádkou či co.“

„Snažil jsem se to celé nějak urovnat. Bohužel papež tohle hodlá trestat tvrdě. Nemůžu nic dělat.“

„No co. Lidi umírají a rodí se. Koloběh života. Musím se s tím smířit.“

„Nejhorší na tom ale je, že spolu s tebou budou upáleny stovky

dalších. Šíří se to jako epidemie. Najednou každý vidí někde čarodějku. Když se chci pomstít sousedce, obviním ji z čarodějnictví. A soudy místo zkoumání důkazů a prokázání viny raději všechny dobrovolně odsoudí. Nikdo nechce být první, kdo řekne, že zrovna tahle nebo jiná dívka nejsou čarodějkami, protože na to nejsou důkazy.“ Jákob si promnul oči. „Chci to zastavit, ale nevím jak.“

Dívka vstala, přistoupila k němu a chytila jej za rameno. „Je mi to líto. Je to má vina. Způsobila jsem to.“

„Ne, ty za to nemůžeš. Je to v lidech. Jsou pomstychtiví. Jenže jestli to takhle půjde dál, nezbude brzy žádná čarodějka.“

„Víš, Jákobe, asi to bude trvat ještě dlouho, ale já věřím, že jednou se jim naše recepty, znalost přírodní medicíny a přírody budou hodit. Třeba nám za to dokonce někdy budou platit,“ začala se smát čarodějka.

„Omlouvám se, že nedokážu udělat víc,“ postavil se Jákob a pohlédl ji zpříma do očí.

„Za to se nemusíš omlouvat. Někdy prostě nejde udělat víc. Mě stačí, že mi slíbíš, že se budeš snažit, tuhle jak jsi říkal epidemii, zastavit. Aby už neumíraly další nevinné holky.“

„To ti slibuji.“

Čarodějka ho objala. Jákob zabouchal na mříže a stráž odemkla. „Sbohem,“ řekl a čarodějka mu pokynula. Pak se vydal chodbou k východu.

Voják pohlédl na čarodějku, která opět roztáhla nohy, smyslně se olízla a začala si mnout poprsí. „Dal by sis říct, koloušku, že?“

Bylo vidět, že se voják musel hodně překonávat, aby mříž zase neodemkl a nevykonal na ženě pomstu. Když odcházel, spustila zase svůj ďábelský chechot.

28. července 1914

„Pane Jákobe, pane Jákobe,“ volala hospodyně a běžela po schodech. Po vystoupení na nejvyšší schod se zastavila, aby se vydýchala a pak vběhla přímo do Jákobovy pracovny. „Omlouvám se, že jsem vám tu tak vpadla, ale už jste to slyšel?“ volala na něj od dveří.

„Copak jsem měl slyšet?“ zeptal se Jákob zachmuřeně.

„No, že Srbům vyhlásili válku.“

Jákob strnul ve své poloze a zíral na hospodyně. Pak pomalu vstal a sundal si brýle. Žena, chápajíc také vážnost situace, pomalu přikývla. „Je to strašné. Bude válka,“ řekla a začala vzlykat do kapesníku.

„Já tomu nerozumím. Udělali jsme přece vše, aby nebyla. Přeci jsem ve Vídni byl. Byl jsem u toho, když jsme sepisovali podmínky pro Srby. Podmínky, které byly spravedlivé pro oba státy.“

„Já nevím, pane, já jen vím, že to bude hrozné,“ plakala hospodyně.

Jákob stál u okna a kroutil hlavou. Nechápal, co se mohlo pokazit. Srbové to přece nemohli odmítnout. Sám ty podmínky sestavoval.

Přeběhl k telefonu a vytočil číslo. Dlouho to vyzvánělo. Dokonce tak dlouho, že Jákob myslel, že už položí. Pak se konečně ozval hlas. „Tady Jákob, chci okamžitě vědět...“

„Ano, Jákobe, čekali jsme, že se ozvete. A taky tušíme, proč voláte.“

„Tak mi okamžitě vysvětlete, proč jste zaútočili? Já osobně jsem s vámi sepisoval podmínky pro Srbsko.“

„Ano, ano, ty podmínky. Víte, my jsme je museli trochu změnit. Příliš nevyhovovaly našim skutečným požadavkům,“ odpověděl hlas.

„Co to plácáte? Jak nevyhovovaly? Souhlasili jste s těmi, které jsem připravil.“

„Ano, ale situace se změnila. Ještě jednou jsme to celé promysleli a jsme přesvědčeni, že nám bylo hluboce uškozeno.“

„V jakém smyslu?“

„Německo bylo v minulosti neustále poškozováno a z tohoto důvodu jsme se rozhodli pro změnu podmínek. Vzhledem k tomu, že je Srbsko nemohlo splnit, podpoříme Rakousko-Uhersko při ozbrojeném konfliktu.“

Chvíli bylo ticho. Pak se Jákob zeptal. „Vy jste tu válku plánovali už dlouho, že ano? Jen jste čekali na záminku. Černá ruka dala Mladé Bosně zbraně, ale myslím, že je jasné, kdo financoval Černou ruku.“

Další ticho. „Jákobe, musíte pochopit, že ne všechny věci lze dohodnout. Jsou zkrátka vyšší zájmy a ty vždy rozhodují.“

„Při těch vašich vyšších zájmech zemrou tisíce nevinných lidí.“

„To je nucená oběť. My musíme hájit zájmy našich národů, to byste měl pochopit. A vyšší zájmy budou vždy postaveny výše než zájmy běžných lidí.“

„Jistě,“ přikývl Jákob, „všechny zájmy, při kterých umírají zbytečně neviní pochopit nedokážu. Nikdy.“

26. dubna 1917

Jákob vystoupil z automobilu a šel přímo k poli. Ani nemusel blíž a už ten zápach cítil. Byl to zápach smrti. Byly jich stovky. Byly všude. A bylo to děsivé.

„Tak se na to podívejte, Jákobe. Je to příšerné.“

Jákob se rozhlédl po bojišti. Všude leželi mrtví vojáci. Byl to strašný pohled, který se snoubil s mrtvolným smradem. Nemohl se na to dívat, musel zavřít oči.

„Příšerně trpěli. Rozleptalo je to zevnitř.“

„Tohle musíme zarazit. To přece není normální. Tohle už není běžný boj, tímhle přesáhli veškeré meze!“ soptil Jákob.

„Můžeme se pokusit požádat velmoci, aby se dohodli, ale obávám se, že teď tím spíše nikdo neustoupí.“

„Jak nikdo neustoupí?! Copak to nevidíš? Oni musí ustoupit.“

„Jákobe tady přece nejde o zabití následníka trůnu, to víme všichni.“

„Ano, já vím. Ale tohle nemůžu tolerovat. Hned zítra mi domluvíš schůzku s čelními představiteli Anglie, Francie a Německa. Válka musí ještě letos skončit.“

O dvě hodiny později

„Á Jákobe, vítejte. Posad'te se, prosím. Tak s čím jste k nám přišel?“ vítal ho s veselým úsměvem tlouštík.

„Viděl jsem, co způsobil yperit. Je čas, aby válka skončila. Musíte to zarazit.“

„Dáte si koňak?“ řekl tlouštík, ale když Jákob zdvořile odmítl, nalil jen do jedné skleničky, upil a posadil se. Teprve pak promluvil. „Jak dlouho jste na světě?“

„Co je to za otázku?“

„Tisíce let. Víím, že to tak je. A stejně jste si na to nezvykl.“

„Ale na to se nedá zvyknout. Protože bez ohledu na to, jaká je doba, pořád děláte stejné chyby.“

„Jákobe, chápu vaše pocity. Pohled na ta mrtvá těla byl jistě strašný. Ale je mi líto, válka neustane jen proto, že si to přejete.“

Jákob vstal, pokýval hlavou a pak řekl: „Statisíce lidí si to přejí. Přejí si to matky synů, jež zemřeli. Přejí si to milenky a manželky. A pravděpodobně si to přejí i ti mladí kluci, kteří tam umírají zatímco vy si tu v klidu, tichu a bezpečí pijete svůj koňak. Pokud si myslíte, že si to přejí já, pak jste větší kretén, než jsem si myslel., v tu chvíli mužův obličej zbrunátněl a jeho úsměv byl ta tam, „a nic jste nepochopil.“

Po těchto slovech Jákob opustil místnost.

28. listopadu 1933

„Posaď se, prosím,“ vyzval Jákob muže proti sobě.

„Děkuji, Jákobe. Ne, děkuji, doutník si nedám, neboť doufám, že se nezdržím,“ zdvořile odmítl Jákobovu nabídku.

„Víš, mě by zajímalo, kdo přesně je a jak může být nebezpečný ten Němec.“

„Myslíš, Hitlera?“

„Ano, myslím toho. Nelíbí se mi, co dělá v Německu. Trochu se obávám, zda nemůže být nebezpečný nám všem.“

Muž si povzdychl. „Já fakt nevím. To je těžké. Hitler je hodně ambiciózní a je těžké předvídat jeho kroky. Rozhodně bude chtít povznést Německo nahoru. Hlavně ekonomicky.“

„Ale no tak, Frankline, sedíš v britském parlamentu. Něco se musí šuškat, ne? Může ten Hitler mít imperiální zájmy nebo ne?“

„Můžu ti říct jen svůj osobní názor.“

„Lepší než nic.“

„Podle mě bude ještě hodně nebezpečný. Soudí, že Německu bylo po první světové válce ukřivděno. Díky tomu získává Němce na svou stranu.“

„A to ho nemůže britský parlament zastavit?“ rozčílil se Jákob.

„Jak ho máme zastavit? Copak se můžeme vměšovat do cizích zájmů? Z toho by koukala další válka a tu nikdo nechce.“

„Já jsem důsledky světové války viděl a věř mi, že to nechci zažít znova. Jestli se o to nepostaráte vy, udělám to sám.“

„Ne, Jákobe, nedělej to. Britové tě tady trpí jen proto, že se nemusí starat o Výjimečné. Že je máš pod kontrolou, ale nikdy ti nedovolí, abys dělal něco za jejich zády.“

Jákob si povzdychl. „Dobře, ale dávejte si na Hitlera pozor, prosím.“

„Neboj. To co se děje v Německu pečlivě sledujeme a můžu tě ujistit, že žádná další válka už nebude.“

15. října 1945

Jákob kráčet úzkou příjezdovou cestou. Všude bylo ticho. Bylo to ale jiné ticho než slyšel kdykoli předtím. Nikde se nepohnul ani lísteček. Když dospěl až k bráně, přistoupil k němu voják. Jákob mu předložil průkaz a dveřmi ve vstupní bráně byl vpuštěn dovnitř. Šel pomalými kroky dál, když tu uslyšel, jak za ním někdo běží. Neměl chuť se otočit a tak počkal až jej dotyčný doběhne. Nakonec se přece jen otočil, když ucítil dotyk dlaně na svém rameni.

„Jákobe, nechceš si to ještě rozmyslet?“

„Proč bych měl, Frankline?“

„To co tam uvidíš je fakt hrůza.“

„Viděl jsem hrůzy mnoha válek. Myslím, že to není nic horšího.“

„Ale ano je. Věř mi. Nevím, co všechno jsi už viděl a zažil, ale jsem si jistý, že tohle bude navždy to nejhorší,“ sevřel mu rameno pevněji Franklin.

„Opravdu, Frankline?“ řekl Jákob s důrazem na jeho jméno.

Franklin přikývl bez slovní odpovědi.

Jákob pokýval hlavou a pak se rozhlédl po několika dlouhých budovách za nimi.

„A čím je to vina?“

Franklin si povzdychl.

„Ne, nekoukej tak otráveně. Ptám se tě, čím je to vina? Prý Hitler není nebezpečný, my se o něj postaráme. Hlavně nezasahuj. Stačí mu dát Sudety a on dá pokoj.“

„No tak, Jákobe, tohle přece nikdo nevěděl.“

„Já jsem to věděl, Frankline! A upozorňoval jsem vás na něj.“

Franklin si povzdechl podruhé. „Podívej, každý se snažil předejít válce. Já vím, já vím, po mém, a byla to chyba, ale politika je zkrátka složitá věc.“

„To řeknete pozůstalým? Že politika je složitá věc?“

Jákob se prudce otočil a šel dál. Vzduch byl těžký a špatně se dýchalo. Byl protnut něčím hrozným. Jákobovi se svíralo hrdlo. Srdce

mu prudce bušilo. Když Franklin řekl, že uvidí něco strašného, bál se co to bude. S každým dalším krokem mu bylo stále víc těžko. Věděl, že ten následující krok už nechce udělat, přesto musí. Šel automaticky. Silou vůle se nutil jít dál a najít něco, o čem věděl, že to bude nejspíš smutné a děsivé zároveň. Pokračoval a pomalu ve vzduchu začal cítit přišerný zápach. Nebyl schopen identifikovat, co by to mohlo být. Byl si ale jistý, že vychází z té hroudy, ke které se přibližoval. Jeho zvědavost rostla s každým dalším krokem. Ta kupa mu nepřipomínala nic co znal. Teprve po chvíli začal tušit, oč by se mohlo jednat. A pokud to bylo to, co si myslel, pak to bylo ještě stokrát, ne tisíckrát a možná milionkrát horší než předpokládal. Každé přiblížení mu poskytovalo děsivou jistotu. Teprve až došel k hromadě, uviděl to. Lidská těla. Ležela na sobě nahromaděná jako pytle s moukou. Jen tak. Lidská těla vyhublá až byly vidět kosti. Žebra. Pánve. Jakobovi se zvedl žaludek. Podlomily se mu nohy a klesl na kolena. Dal si ruku před ústa. Oči se mu zalily slzami. Hleděl na tu hrůzu a nezmohl se na slovo. Třásl se po celém těle. Pokud si myslel, že už viděl, co nejhoršího může člověk člověku dělat, ve starém Římě, v první světové válce, tohle naprosto překonalo jeho nejtemnější úsudky.

Franklin mu pomohl na nohy. Dovedl ho k autu a Jakob stále ještě ochromen se nezmohl na slovo po celou cestu. Když jej vysadil před vilou na kopci, Jakob automaticky vystoupil, aniž by se rozloučil. Vlastně vše dělal automaticky, přičemž stále zíral nepřítomně do země. Posadil se na koženou pohovku. Stále ten děsivý pohled měl před sebou. Nemohl to dostat z hlavy. A pak, z ničeho nic, se z ní sesunul na zem a svinul se do klubíčka jako malé dítě.

„To přece není možné. Jak jsme to mohli dopustit? Jak? Jak tohle mohli člověku udělat? Proč jsem vlastně tady? Já chci domů. Já už tady nechci být. Jak jsme to mohli dopustit? Jak jsme to mohli dopustit?“

Plakal na zemi. Doslova se svíjel v hysterii. Třásl se a vzlykal. Bylo to dost hlasité na to, aby hospodyně, sedící ve vedlejším pokoji, vše slyšela. Klečela před svou postelí a modlila se k Bohu. Ukřižovaný Ježíš visel na stěně. Modlila se a tiše plakala.

Kapitola druhá

Jákob (2. část)

12. dubna 1961

„Tak co, už jsi to slyšel?“ vrazil Franklin do dveří bez zaklepání.

„Nevím co myslíš,“ řekl Jákob.

„No přece o Gagarinovi. První člověk ve vesmíru.“

„Slyším, že z toho máš radost.“

„Já ano, ale Američané menší. A Britové obecně také moc ne. Ale já jsem rád, že se konečně přibližujeme na vaši úroveň.“

„Asi tě zklamu, Frankline, ale na naši úroveň se nedostanete ještě dlouho a možná nikdy,“ řekl zcela vážně Jákob.

Franklinův úsměv rázem zmizel. „Teď jsi mě trochu urazil,“ řekl s vážným výrazem ve tváři.

Jákob vstal, šel k oknu, zadíval se do vzdálených londýnských ulic a po chvíli ticha řekl: „Je příjemné vědět, že jste se po mnoha stiletích konečně dostali do vesmíru. Trvalo to, ale jste tam. Můj národ ale může létat z jednoho konce vesmíru na druhý. To jsem ale nechtěl říct. Pro člověka, tedy pro vás, co jste se narodili na téhle planetě, je let do vesmíru pokrok. Dejme tomu, že ano.“

„Jistě, že je to pokrok,“ skočil mu do řeči Franklin. „Samozřejmě, jsi povýšený, protože vy jste létali ke hvězdám už když si faraóni honili ptáky, ale my postupujeme krůček po krůčku. A krůček po krůčku se také stáváme vyspělejšími a vyspělejšími!“

Franklin skoro křičel a přecházel ze strany na stranu. Jákob se na něj otočil. „Myslíš? Opravdu to cítíš tak, že to, že jste nestrávili ve vesmíru ani dvě hodiny je pokrok? Země, která nechá umírat lidi hladem, zatímco vynaloží miliardy na lety do vesmíru se ti zdá pokročilá? Země, která nechá lidi dusit v plynových komorách se ti zdá dostatečně pokročilá? Opravdu myslíš, že jste dostatečně vyspělí, když nechápete ani základní principy života?“

„No jistě, tys pořád ještě nepřekonal ty hrůzy války,“ obořil se na něj Franklin.

„A tys je překonal? Může je vůbec někdy někdo překonat? Tvor,

který udělá tohle, se nemůže nazývat vyspělým! Tohle neudělá žádné zvíře!“

„Nemůžeme se postarat o všechny! Při válkách se zkrátka umírá a let do vesmíru je pokrok ať si budeš říkat co chceš!“ řval Franklin.

„V první řadě byste se měli postarat o vlastní obyvatele a teprve potom lítat vzduchem.“

„Fajn, poslouchám. Koho konkrétně máš na mysli?“ založil si ruce Franklin.

„Koho? Co třeba politické vězně v Rusku?“

„To nejsou naši obyvatelé, to jsou Rusové.“

„Jistě, a co hladovějící v Africe. A ve spoustě chudých zemích.“

„Ale to přece nejsou naši, my jsme Britové a to jsou jiné národy,“ oponoval Franklin.

„Jak to, že to jsou jiní? Jste přece jeden živočišný druh. Člověk. Všichni jste lidé.“

„To je směšné,“ mávl rukou Franklin.

„Směšné? Tak já ti povím, co je směšné, Frankline. Směšné je, že já jsem na planetě Zemi tisíce let a v době, kdy se stavěli první pyramidy, my už létali vesmírem. A nyní? My stále létáme vesmírem, vy jste to dokázali dnes poprvé a přitom už spějete k zániku.“

„Jak to myslíš?“

„Na světě neexistuje druh, který by jen tak ze zábavy, z nudy nebo z pletichaření zabíjel někoho ze svého druhu. Každý živočišný druh je vyspělejší než člověk. Každý. Zatímco vy se radujete, že létáte do vesmíru, nepoučili jste se ani z těch hrůz koncentráku, ani ze všech ostatních, které jste už provedli. Fajn,“ otočil se Jákob zase k oknu, „když to považuješ za projev vyspělosti, pak jste dnes zase o něco vyspělejší.“

„Měl bys pochopit, že nemůžeš zachránit všechny,“ řekl Franklin mezi dveřmi.

„A ty bys měl pochopit, že když můžete vyzvednout tuny železa do vzduchu a doletět s ním ke hvězdám a spousty dalších technických zázraků a ještě jich spousty dokázete, tak vyřešit problém... třeba právě hladomoru by nemělo být tak těžké. Vy se o to ale ani nesnažíte.“

Za Franklinem se zavřeli dveře a to bylo naposled, co jej Jákob spatřil.

30. července 1969

„Tak co tomu říkáte, Jákobe?“

„Čemu konkrétně?“ odvětil nepřítomně Jákob.

Po chvíli ticha muž pokračoval. „No přece tomu, že jsme přistáli na Měsíci, samozřejmě.“

„Hm, já vím, pro lidstvo je to velký úspěch.“

„Cítím z vašeho tónu ironii. Vy snad myslíte, že to úspěch není?“

Jákob se na muže otočil. „Před pár lety jsem již podobnou diskusi vedl a nerad bych ji opakoval.“

Muž se usmál. „Já vím, jistě, vy létáte až za hranice vesmíru. A proč nás tedy vaši lidé nepřiletí navštívit?“

„Nevím, se mnou bohužel nekomunikují. Ale předpokládám, že se tady čas od času zastaví. Tedy doufám, že alespoň nějaké ověřené zprávy o náletech létajících talířů a únosů běžných občanů jsou pravdivé.“

„Děláte si z toho legraci. Nejspíš vám nepřijdeme dost vyspělí na to, aby se s námi váš lid spojil. A možná máte pravdu. Ale nyní, když jsme přistáli na Měsíci už našemu pokroku nic nebrání.“

Jákob si povzdychl. „Nebudu se opakovat, to ne. Ale mohl byste mi, laskavě, vysvětlit, proč pro vás přistání na Měsíci tolik znamená? Já vím, boj s Rusy je zase o něco vyrovnanější. Ale mě by zajímal skutečný důvod. Chcete na něm snad těžit zlato nebo diamanty. Nachází se tam inteligentní forma života? Či tam chcete stavět domy pro bohaté?“

„Tak vám naše pokroky nepřípadají dost důležité.“

„Mě nepřípadá důležité to, co vy považujete za důležité, pane Paine.“

„Takže nám nepomůžete?“

„Už jsem vám řekl, že se mnou také nekomunikují.“

„Víte, být ředitelem NASA je velmi zavazující. Ano, za mého vedení se přistálo na Měsíci, ale na druhé straně, spojit se s mimozemským životem... s vašimi lidmi... to by bylo...“